

Oton Župančič:

Zgrabi pomlad.

Zgrabi pomlad, brate moj, zgrabi jo!
Veje so polne, vabijo, vabijo,
zdaj je čas!
Brate moj, če se boš dolgo okleval,
drugi bo, šopek za trakom, prepeval —
gola bo veja in dolg tvoj obraz.

Kdor v abstinentno piska piščal —
rad bi pogledal v njegov bokal,
kaj je res.

Tole: tak nemuzikaličen godec
mora imeti pokvarjen želodec,
stiska se k peči in zunaj je kres.

Mož, ki ga mislim, pa v jedru je zdrav,
kakor mu kane, kane mu prav,
s psom in z betòm.

Neki oné se pred njim je razprezal —
veste, kako mu je jezik zavezal?

„Berglje mi pridigaš? Odkdaj si pa hrom?“

Po sredi stvarstva.

Po sredi stvarstva gre kot blisk na blisk,
brez konca gre, žareč in ves pekoč,
brzi, brzi, brzi — povsd, nikjer,
kot iskre sled — in vanj od vseh strani
se meče svet: solnce, planet, komet —
kot na magnet vesoljni pada svet,
strmóglav gre v polom za nov pogon.